

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.Š., bytem ..., *zastoupený Mgr. Martinem Pechem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2016 č.j. VVŽÚ/1449/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Přestupkové komise města Dobřany ze dne 3.12.2010 č.j. 3176/SO/15/HK, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 2.000,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč a náhrada škody 3.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že nebylo nade vši rozumnou pochybnost prokázáno, že by předmětné ustanovení zákona opravdu porušil, když žalobce je toho názoru, že důkazní situace se od prvního rozhodnutí správního orgánu, jež bylo k odvolání žalobce zrušeno, nijak

neposunula v jeho neprospěch. Přestupek byl shledán v uražení zpětného zrcátka u poškozeného automobilu nezjištěným způsobem a žalobce měl za to, že nebylo nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že by se dopustil tohoto jednání. Svědkyně J.H. sama neviděla, kdo a jakým způsobem způsobil poškozenému škodu (pravděpodobně škodu ani vidět nemohla vzhledem ke stromoví, které brání volnému výhledu na zaparkovaný automobil poškozeného, ale tvrdila, že jí žalobce sám měl říci, že ukopl poškozenému zrcátko. Žalobce popřel, že by svědkyni toto sdělil, tudíž jde pouze o tvrzení proti tvrzení. Navíc dle žalobce je nepravděpodobné, že by domnělý pachatel sděloval svědkyni takovouto informaci. Dle žalobce jejich rozhovor byl v rovině určité rozepře. Rány, které mohla skutečně svědkyně slyšet, mohly být podle žalobce způsobeny otevíráním a zavíráním dveří či zavazadlového prostoru u automobilu žalobce, když v noční hodinu je větší ticho a všechny zvuky se více rozléhají. Svědkyně J.Š. vypověděla, že slyšela v kuchyni ránu, když psala zprávu na počítači a šla se podívat k oknu a viděla neznámého pána, jak kope do auta. Přitom velmi vágně popsala mladšího muže, který měl mít brýle, přičemž nakonec uvedla, že si ani brýlemi jistá není. Žalobce připomněl, že brýle nenosí. Správní orgán posléze dovodil, že se mělo jednat o žalobce, protože svědkyně vypověděla, že tentýž muž hovořil s paní H. a jejím manželem. Zde se ovšem jednalo pouze o domněnku správního orgánu, když minimálně se svědkyně H. nikdo neptal, zda ten večer nehovořila s více osobami. Dále žalobce uvedl, že svědkyně, která je téměř stejného věku jako poškozený, tohoto dobře zná a může být jeho dlouholetou sousedkou, tudíž k němu může mít přátelský či jiný bližší vztah, zatímco žalobce nezná jinak než jako člověka, který ji vyrušil v noci a s nímž se nepohodla. Skutečnost, že tato svědkyně se objevila až na návrh poškozeného, který byl uvedený v odvolacím řízení, nevykazuje podle žalobce velkou věrohodnost této svědkyně. Dále je popis svědkyně vágní. Žádný důkazní prostředek neprokázal, zda v době, kdy žalobce odjížděl, byl již automobil poškozen, či dříve nebo později a někým jiným. Odkaz žalovaného na okamžik, kdy poškozený škodu oznámil, jednoznačně neurčuje čas a pachatele. Důkazní situace ke stanovení viny je podle žalobce naprosto nedostačující. Žalobce měl za to, že správní orgán mohl vyslechnout i manžela J.Š., který měl také s nějakým mužem v noci hovořit. Žalobce poukázal na ustanovení § 3, § 50 odst. 3 správního řádu (dále jen „s.ř.s.“) s tím, že při sebemenších pochybnostech je třeba postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo. Správní řízení je ovládáno zásadou vyhledávací (vyšetřovací), když podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že dle jeho názoru provedené důkazy byly zhodnoceny logicky a úvahy správních orgánů v napadeném rozhodnutí jsou vyjádřeny. Užití zásady in dubio pro reo nebylo dle žalovaného důvodné.

Součástí správního spisu je úřední záznam PČR, obvodního oddělení Dobřany, ze dne 19.5.2015, podle něhož se v tento den v 9:20 hod. na OO PČR dostavil M.P., bytem ..., za účelem oznámení poškození osobního automobilu Škoda Octavia RZ ... s tím, že vozidlo předchozí den kolem 18:15 hod. zaparkoval na parkovišti vedle svého domu a vše bylo v pořádku. Na uvedeném místě parkuje stále a obvykle. Dnešního dne na něho zazvonila sousedka paní Š., která řekla, že má u vozidla uražené zpětné zrcátko. Následně na něho volala paní H., která mu řekla, že má ukopnuté zrcátko a že slyšela v nočních hodinách kolem 23:00 hod. ránu, a když vyšla na balkon, měl na ni křičet neznámý muž a ptal se jí, či je to auto. Paní H. odvětila, že je sousedovo, a muž jí řekl, že ukopl zrcátko. Tento muž je vlastníkem osobního automobilu Peugeot a parkoval před žalobcem. Jeho vlastník bydlí

v ulici U Loudů. K tomu byla pořízena fotodokumentace poškozeného vozidla Škoda Octavia.

Žalobce při podávání vysvětlení dne 25.5.2015 uvedl, že dne 18.5.2015 okolo 23:00 hod šel ke svému vozidlu Peugeot 607 RZ ..., neboť odjížděl do zaměstnání. Vozidlo měl zaparkované před domem č.p. X v Dobřanech na parkovišti a zjistil, že zde stojící vozidlo Škoda Octavia mu blokuje výjezd z parkoviště. Když stál u vozidla, slyšel, že na něho křičí nějaká paní. S ní měl menší slovní rozepři ohledně špatně zaparkovaného vozidla. Následně nasedl do vozidla a odjel z parkoviště přes zeleň, jelikož neměl jinou možnost a chvátal do zaměstnání. O žádném poškození Škody Octavie, která mu blokovala výjezd, neví.

Při jednání dne 30.7.2015 poškozený M.P. odkázal na svoji výpověď před policií ze dne 19.5.2015 a žádal o náhradu škody od pachatele. Žalobce rovněž odkázal na svoji výpověď učiněnou na policii dne 25.5.2015 a doplnil, aby se nenahlíželo k tomu, že byl naštvaný, protože by naštvaný byl asi každý. Uvedl, že neví, jestli auto již bylo poškozené. Šlo mu jen o to, že nešlo odjet. Paní na balkoně si všiml, až když nasedal do auta. Nadával sám pro sebe. Balkon byl od něho cca 4 m. Paní oslovil, jestli neví, komu to auto patří. Odpověděla, že zná majitele, a pak začala žalobce urážet, zda zde vůbec bydlí, proč zde parkuje, jestli není opilý a má řidičské oprávnění. Žalobce následně odjel přes chodníky a zeleň, protože jinudy to nebylo možné.

Svědce J.H. uvedla, že zhruba před měsícem v 11:00 nebo v 11:15 hod v noci slyšela tři rány, a protože jí již několikrát vykradli sklepy, šla se podívat na balkon, co se děje. Když na ni začal žalobce křičet z auta, všimla si ho. Ptal se jí, zda neví, či je to auto, a označil ji za „starou krávu“. Žalobce sdělila, že auto patří pánovi odvedle. Nato jí žalobce řekl, ať mu vyřídí, že mu ukopl zrcátko. Následně z místa odjel přes chodníky a zeleň. Je pravdou, že tam občas není možné jinak vyjet. Když žalobce vyjížděl, slyšela svědkyně pana Š. bydlícího ve 4. patře volat na žalobce, že přeparkuje, aby mohl vyjet. Pan Š. podle svědkyně ráno oznamoval panu P., že má ukopnuté zrcátko. Že je ukopnuté zrcátko, jí řekl žalobce, ona to neviděla. Pod třemi ranami si představovala, že se jim zase někdo dobývá do domu. Nikoho jiného na parkovišti neviděla, a pokud by se žalobce neozval, neviděla by ani jeho.

První rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30.7.2015 bylo k odvolání žalobce žalovaným zrušeno rozhodnutím ze dne 13.10.2015 a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že k odvolání se vyjádřil poškozený, který uvedl, že pokud by měl žalovaný dokazování za nedostatečné, navrhuje poškozený výpověď dalšího svědka J.S., bytem ..., která byla přímým svědkem protiprávního jednání žalobce – uražení zpětného zrcátka na straně spolujezdce zaparkovaného vozu poškozeného, když existence tohoto přímého svědka nebyla dříve poškozenému známa. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutí bylo učiněno na základě nepřímých důkazů, kdy vinu prokazuje toliko svědectví J.H., která samotný skutek neviděla, a na spáchání žalobcem je usuzováno na základě rozhovoru s žalobcem, který však toto zpochybňuje. Jedná se tedy o tvrzení proti tvrzení, tudíž se nelze přiklonit ani k jednomu z nich a považovat stav věci za zjištěný bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 s.ř. Žalovaný uložil správnímu orgánu I. stupně zabývat se dalším návrhem na doplnění dokazování výsledkem navržené svědkyně ze strany poškozeného.

Při jednání dne 3.12.2015 svědkyně J.Š. uvedla, že kolem půlnoci seděla u stolu v kuchyni a psala zprávu na počítači. Slyšela ránu, a proto se zvedla a šla se k oknu podívat, co se děje. Viděla neznámého pána kopnout do auta. Pak ten muž odcházel ke svému autu, které mělo otevřené dveře. Mluvila s ním v tu dobu paní H., která stála na balkoně. Přesně vedle auta, do kterého muž kopl, měla svědkyně své vozidlo, proto šla pro svého manžela, aby odjel s jejím autem, aby mohl ten muž se svým autem odjet. Auto svědkyně i auto, do kterého muž kopl, mu bránilo v odjezdu z místa. Její manžel s mužem hovořil a řekl mu, aby chvíli počkal, že mu hned odjede se svým vozem. Než stačil její manžel sejít schody, muž nasedl do vozu a z místa odjel přes chodníky a travu. V tu dobu si svědkyně nevšimla žádného poškození vozu. Až druhý den viděla, že je uražené zrcátko. Že se jedná o vůz pana P., jí říkal manžel. Okno bylo v tu dobu otevřené. Svědkyně uvedla, že bydlí ve třetím patře a situace se odehrála šikmo pod okny domu. Auto stálo předkem směrem k ní. Muž stál vedle pravé strany vozu, tedy u spolujezdce a do této strany vozu kopl. Na místě je veřejné osvětlení, a proto muže viděla. Vzkázala panu P., že pokud by potřeboval dosvědčit, co se stalo, pak je k tomu ochotná. Žalobce osobně také nezná. Jak vypadal muž, nevěděla, protože byla tma. Měla za to, že byl štíhlejší postavy. Zda měl něco na hlavě, si nevybavuje, myslí si, že měl brýle, ale ani tím si není jistá. Věk odhadla do 40 let, tedy mladší muž. Zaslechla dvě rány, když první rána ji přivedla k oknu a druhou viděla. Její manžel viděl muže pouze z okna, když s ním mluvil, před domem ho již neviděl.

Správní orgán I. stupně v novém rozhodnutí uvedl, že po provedeném dokazování dospěl k jednoznačnému závěru o vině žalobce, která vyplynula především z výpovědi svědkyně H. a Š., když nebyly shledány okolnosti, které by jejich výpovědi zpochybňovaly. Obě výpovědi si odpovídají navzájem, a pokud např. svědkyně Š. popisovala žalobce obecně, ve spojení s výpovědi svědkyně H. je zřejmé, že obě vypovídají o tomtéž muži a o shodné události. V návaznosti na výslech žalobce je pak zřejmé, že se jednalo o žalobce, který rozhovor se svědkyní H. sám potvrdil. A pokud svědkyně H. měla informaci o poškození zrcátka pouze nepřímou od obviněného, svědkyně Š. obviněného viděla do vozu kopat. Obě výpovědi jsou rovněž podporovány výpovědí poškozeného. Žalobce jednal v návalu vzteku poté, co zjistil, že vozidlo poškozeného mu brání ve výjezdu z parkoviště. Z toho jednoznačně vyplývá, že jednal s úmyslem vozidlo poškodit a škodu způsobil úmyslně. Obranu žalobce považuje správní orgán za vyvrácenou výpověďmi svědkyň a poškozeného.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zkonstatoval, že obě svědkyně byly přestupkovou komisí řádně poučeny, tedy byly srozuměny s právními následky případné nepravdivé či neúplné výpovědi. Žalovaný stejně jako prvostupňový orgán nemá důvodné pochybnosti o tvrzení těchto svědkyň. Z výpovědi svědkyň vyplynulo, že žalobce obě znají, ale panují mezi nimi pouze běžné sousedské vztahy, nebyl shledán žádný zájem svědkyň na předmětné věci. Je nesporné, že doplněním důkazního řízení o výpověď další očitě svědkyně, která přímo viděla, jak muž, který měl následně výstup se sousedkou, poškozuje stojící vozidlo, má zásadní význam pro posouzení věci. Jedna ze svědkyň v týž den slyšela ránu a následně viděla neznámého muže, jak kope do stojícího vozidla. Dále uvedla, že s tímto mužem následně hovořila sousedka paní J.H., která potvrdila v týž den a čas, že slyšela tři nebo čtyři rány, a když vyšla na balkon, křičel na ni žalobce, jestli neví, čím je to auto, a když odpověděla, že pánovo od vedle, tak jí řekl, ať mu vyřídí, že mu ukopl zrcátko. Obě svědkyně se shodly na

tom, že poté z místa odjel přes zeleň a chodníky a nečekal na příchod souseda V.Š., který na něho z okna volal, ať počká, že přeparkuje. Je zřejmé, že se jedná o událost, kterou svědkyně popsaly, jak ji ze svého pohledu vnímaly. Nelze brát k tíži svědectví skutečnost, že svědkyně Š. nemohla s odstupem času přesně popsat muže, kterého viděla. Žalovaný nemá pochybnosti o tom, že zjištěným jednáním žalobce došlo ke způsobení předmětné škody na vozidle. Poškozený již z oznámení u policie, na které odkázal i v rámci přestupkového řízení, uvedl, že dne 18.5.2015 kolem 18.15 hod. zaparkoval vozidlo v předmětném místě, kde parkuje stále, neboť v domě bydlí a vše bylo v pořádku. Ve 23:00 až 23:05 hod. téhož dne mělo dojít k incidentu, po němž byl poškozený vyhledán sousedy a zpraven o tom, že má na autě ukopnuté zrcátko. Když vyšel před dům, měla na něho volat sousedka H. a popsat mu incident s vlastníkem vozidla Peugeot tmavě modré barvy, který bydlí v ulici ... nebo ... a jezdí s kamionem. Z tohoto podle žalovaného vyplývá, že auto nebylo poškozeno před projednávaným jednáním žalobce, ale již druhý den v důsledku incidentu byl poškozený na způsobenou škodu upozorněn sousedy a sám je na svém vozidle zaznamenal a oznámil na policii. Žalovaný považuje zjištění stavu věci za správné a prokázané.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Není pravdivé tvrzení žalobce, že důkazní situace se od prvního rozhodnutí správního orgánu nijak neposunula v jeho neprospěch. Naopak je z výše shrnutého průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že po zrušení prvního rozhodnutí ve věci odvolacím orgánem bylo doplňováno dokazování o důležité svědectví paní Š.

Žalobce dále v žalobě popřel, že by svědkyni sdělil, že ukopl zrcátko vozidla, a jde tudíž podle něho pouze o tvrzení proti tvrzení. Navíc dle žalobce je nepravděpodobné, že by domnělý pachatel sděloval svědkyni takovouto informaci. K tomuto soud uvádí, že ze spisu nevyplývá, že by svědkyně H. nebo Š. měly na výsledku řízení zájem pro poměr k věci či k účastníkům řízení (k žalobci nebo k poškozenému). Na rozdíl od tohoto žalobce má zájem na tom, aby nebyl viněn ze spáchání přestupku, proto nelze nahlížet stejným způsobem na tvrzení žalobce a na výpovědi svědkyň, které vypovídaly po zákonném poučení o následcích nepravdivé výpovědi.

Dalšímu tvrzení žalobce o tom, že svědkyně Š. mohla mít jako dlouholetá sousedka pana P. k tomuto bližší vztah, bylo podle názoru soudu vyvráceno provedeným dokazováním, když z výpovědi této svědkyně vyplynulo, že s panem P. má pouze sousedské vztahy.

Paní Š. sice potvrdila, že neznala osobu, která před ní kopla do vozidla, ale okolnost, že se jednalo o žalobce, je jednoznačně prokázána současnými výpověďmi obou svědkyň. Nelze akceptovat tvrzení žalobce, že by se mohlo jednat o různé události, o nichž obě svědkyně hovoří, a že paní H. nebyla dotázána, zda ten večer nehovořila s více osobami. Rozhodující je skutečnost, že obě svědkyně zařadily popisovanou událost do téhož časového úseku - po 11 hod večer dne 18.5.2015 a na totéž místo - před jejich domem na parkovišti. Paní Š. tehdy viděla neznámého muže kopnout do auta a slyšela i další ránu a současně

uvedla, právě tento muž hovořil s paní H. Podle paní H. se jednalo o rozhovor o tom, že žalobce ukopl zrcátko vozidla před ním stojícího. Za této situace je zřejmé, že obě svědkyně hovořily o stejné události. Proto není rozhodné, že paní Š. popsala žalobce pouze obecně, neboť ho jasně označila jako osobu hovořící s paní H., která pak žalobce poznala jako souseda z domu v ulici

Je pravdou, že okamžik, kdy poškozený škodu oznámil, jednoznačně neurčuje čas a pachatele. Toto bylo zjištěno právě na základě výpovědí obou svědkyň.

Soud se tak ztotožnil se správními orgány v závěru, že výpovědi svědkyň se navzájem doplňují a bez důvodných pochybností vedou zjištěné skutečnosti k závěru, že žalobce apáchal předmětný přestupek.

Provedené dokazování považuje soud za dostatečné. Výslech manžela paní Š. shledal soud nadbytečným, neboť skutkový stav věci byl zjištěn způsobem, který nevyvolává důvodné pochybnosti. Nadto podle sdělení paní Š. měl její manžel pouze žalobci říct, že mu vyjede se svým autem, ale před domem již žalobce neviděl.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně